

Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet en zestig stadie van Jeruzalem verwijderd ligt. Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen. Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee, maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden. Hij vroeg hun: 'Waar loopt u toch over te praten?' Daarop bleven ze somber gestemd staan. Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?' Jezus vroeg hun: 'Wat dan?'

Lucas 24, 13-19

Ze gingen dan maar terug naar huis, die twee van Emmaüs, met pijn in het hart, verdrietig en ontmoedigd. Jezus was dood. Zij hadden zo gehoopt dat Hij degene was die Israël zou bevrijden uit het kortzichtige religieuze machtsdenken van vele Joodse leiders. Maar de macht had het gehaald. Ze hadden Jezus op een kruis laten sterven. En met Hem was ook het toekomstperspectief van zijn blijde boodschap een stille dood gestorven.

Onderweg spraken ze met elkaar over alles wat er was voorgevallen. Er was wel verteld dat Jezus uit de dood was opgestaan, maar Hem hadden ze niet gezien. Dus hadden ze aan dergelijk gerucht geen boodschap op dat moment. De pijn om het verlies was té groot. Menselijk toch.

Een derde man wou met hen meelopen. 'Waar loopt u toch over te praten?' Het leek hen wat te irriteren: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?' De onbekende tochtgenoot stoorde zich er niet aan. Hij vroeg gewoon door: 'Wat dan?'

Voor wie dit verhaal leest, is het goed te weten dat Jeruzalem in het evangelie van Lucas een bijzondere betekenis heeft. Het is de plaats van Jezus' verrijzenis, de plaats waar het leven lijden en dood heeft overwonnen. Het hele evangelie is uitgewerkt als één grote tocht naar Jeruzalem, een tocht naar het volle leven. Die symboliek is belangrijk in dit verhaal. De twee van Emmaüs gaan weg van Jeruzalem, weg van het volle leven. Ze lopen in de verkeerde richting. Hun tocht heeft geen toekomst.

Jezus kwam naar hen toe en liep met hen mee. Waarom maande Hij hen niet aan om terug te keren naar Jeruzalem?

Neen, Jezus gaat mee op hun weg, ook al gaat het de 'verkeerde' richting uit. Hij is geïnteresseerd in hun verhaal, in hun leven. Hij gaat mee en luistert naar wat zij hebben meegemaakt en naar hoe zij dat nu beleven. Eén en al empathie. Het einde van het verhaal is bekend. *Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem.* De eerste stap op weg naar die opstanding heeft Jezus gezet door met hen mee te lopen op hun weg, niet door hen aan te manen om naar Jeruzalem terug te keren.

In die betrokkenheid en die nabijheid zullen de leerlingen van Emmaüs de verrezen Heer herkennen.

Als de kerk toekomst wil hebben, zullen de eerste stappen moeten gezet worden op de wegen van de mensen. Tochtgenoot zijn bij alles wat mensen meemaken, vooral dan op de moeilijkste momenten van hun leven. Iemand drukte het ooit uit als 'nabij zijn in de loopgraven van het leven, met beide voeten in de modder van wat mensen moeten meemaken.'

Jezus liet zich raken door mensen, *omdat ze leken op schapen zonder herder (Mc. 6, 34)*. Hoeveel mensen zijn er vandaag niet, die lijken op schapen zonder herder? Er zijn er altijd wel die roepen waar ze naartoe moeten gaan. Maar wie gaat met hen mee op hun weg?

Wordt vervolgd.

God,
wij bidden U:
doe herders opstaan
die meegaan op de weg
van de mensen van vandaag,

dat zij luisteren
naar wat mensen beleven,

dat zij zich inleven
in vreugde en in verdriet,
in wat goed gaat
en in wat fout loopt,

dat zij niet oordelen,
maar geduldig meegaan
en mensen de kans geven
om te ontdekken
hoe uw liefde mens wordt
in hun nabijheid.

God,
wij bidden U:
geef dat alle mensen
die het moeilijk hebben,
minstens één zulke herder
mogen ontmoeten.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

Evangelie,
inspiratie voor
de kerk van morgen

1.1

*Meegaan
op de weg van de mensen*